

איש בזנבה

כשחברת הכנסת הקודמת הגיח בפעם הראשונה את כף רגלו על אדמת זנבה, הוא הסתכל במקום בחושדנות ושאל: "יש כאן איזה יהודים?" אמרו לו שכן, ולקחו אותו מיד למאיר הלוי. מאיר הלוי עשה לו קבלת-פנים, עם ארוחת-ערב לפני כן ואחרי כן, ולמחרת הזמין אותו למשרד שלו, לשוחח על עסקים.

חברת הכנסת (המופיע כאן, ברשימה, בעילום-שם) הביז מיד שמה שהוא גילה זה באמת יהודי, וכשהוא חזר ארצה הוא סיפר את זה לכל חבריו לכנסת.

"הוא יהודי טוב", הוא אמר להם, וזה לא כל-כך שיכנע אותם. "יש לו בית עברי. הוא עוזר בכל עניין." הם עדיין היססו. "הוא עשיר מאד", התעקש חברת הכנסת, "הוא עורך קבלות-פנים וארוחות-ערב גדולות מאד." הם המשיכו להסס. "תמיד בליל שבת", הוא הדגיש, "והוא גם מדבר עברית טובה. הוא ישראלי." הם עיקו מו את האף. "יש לו בבית כל התלמוד. עם ניקוד מלא." זה כבר שבר להם את גב הגמל. הם השתכנעו ונסעו לזנבה, לבקר את מאיר הלוי.

"בפעם הראשונה שהייתי אצלו", מספר חברת הכנסת יוחנן באדר, "זה היה ב-1961, נדמה לי. היינו אז במשלחת, דויד הכהן, אני, ורבי-אלוף דורי.

"הוא ערך לנו קבלת-פנים. אבל לא היינו איתו לבד. היו גם בנקאים שווייצים, ועוד שלו-שום-ארבעים איש. אני לא דיברתי איתו באופן מיוחד. היו שם עוד הרבה אנשים, ודיברתי פעם עם זה ופעם עם זה.

"דיברתי עם דורי על הטכניון. נדמה לי שהיה אידו עניין אקטואלי. כולם שאלו עליו.

"אחר כך לא נפגשתי איתו באופן מיוחד. לא מזמן הזדמנתי להילטון, לחתונה של הבת שלו. האוכל היה סקנדליוזי. לא היו שולחנות. רק מזונו, והמזונו היה מתחת לכל ביקורת. היו חתיכות קטנות של דג פילה. לא היה מה לש-תות. אני לא הייתי היחידים שם. כל השרים של כל המפלגות היו שם. ובוודאי כל אנשי רפ"י.

"חוץ מזה לא היו לי איתו קשרים מיוחדים. לפני קבלת-הפנים בזנבה היתה ארוחת-ערב ל-קבוצה יותר מוגבלת. אבל אני לא זוכר בדיוק אם אני הייתי בה או לא.

"נדמה לי שהייתי. בכל אופן, אם הייתי אז היתה שם ארוחת-ערב פשוטה וטובה. לא כמו במזנון הכנסת. הרבה יותר טובה, אם כי אשתי נותנת אוכל לא פחות טוב. אבל אני לא זוכר אם הייתי או לא. מי שהיה שם בטח, זה דויד הכהן.

צילצלתי לחבר הכנסת דויד הכהן, ושאלתי אותו אם הוא התארח אצל מאיר הלוי. הוא התרגז מאד: "מה זאת אומרת? איזה מן שאלה זאת? חברת-כנסת לא עונה על שאלות כאלה!"

אבל מיד הסתבר שאמנם אין הוא רוצה לענות. אבל הוא גם לא רוצה לא לענות. כי אחרי שביקשתי סליחה, ותודה רבה, הוא הוסיף כמעט גובר והולך: "אין בזה שום עניין לאף אחד. אני יכול לאכול ארוחות-ערב איפה שאני רוצה. אני לא חייב לתת דין וחשבון. זה לא ענייניו של אף אחד. זה עניין פרטי שלי. אני לא מוכן לענות על שאלות כאלה. אני לא אענה על השאלה."

התחלתי לדאוג לו. לא טוב בשבילו להתרגז

כך-כך. "אז אין דבר, ביקשתי ממנו, אל תענה על השאלה, זה לא נורא."

"על איזה שאלה לא לענות?" הוא כעס עוד יותר, התחיל להשתעל, ולבלוע בקול רם את הכעס שלו.

"על שום שאלה, אני מצטערת מאד."

"מה זאת אומרת, על שום שאלה? ובשביל זה את מצלצלת אלי? ועוד בשבת?" שמעתי קולות מוזרים מעבר לקו, זה נשמע כאילו יחד עם הכעס שלו הוא בולע גם את הטלפון.

"אני מבקשת סליחה, אני לא התכוונתי, אמרתי לו שוב.

"מה זאת אומרת, את מבקשת? איזה הוצפה זאת לבקש בקשות מחברת-כנסת?" הוא טרק את השפופרת בחזקה.

לאהרון בקר היה מצב-רוח הרבה יותר טוב. "היו אצלו הרבה קבלות-פנים", הוא סיפר, "כולם היו באים אליו. מכל המפלגות היו תמיד שבעים-שמונים איש. פעם היה אפילו הרב הראשי של שווייץ."

גם צבי דינשטיין, סגן שר-הבטחון, סיפר ב-צוץ: "כשעברתי בזנבה, הייתי מתארח אצלו מפעם לפעם. היה להם בית נעים מאד. הוא איש חביב. הוא ואשתו. איש שיחה. כן, על מה היינו משוחחים? אני לא זוכר. אני חושב שעל עסקים."

רק חברת-הכנסת האחרון שעיימו דיברתי גילה

הלוי

סוף-סוף מדוע מאיר הלוי היה כל-כך פופולארי בכנסת. "הוא היה איש מעניין מאד", הוא אמר, "שוחחתי איתו הרבה. וגם למדנו ממנו הרבה על עסקים, ובעיקר על עסקי ספנות."

הגבר

כשמסתכלים עליו, רואים מיד שהוא רופא. לפי המבטים החודרים שהוא נועץ בכליות ובמ-עיים של האנשים סביבו. אחר כך מתברר שזו טעות.

האבא שלו חלם תמיד להיות איש-צבא. אבל לא קיבלו אותו, כי הוא היה רזה מדי. לכן הוא הוליד בכזוונה בן שמן, וכדי להכין אותו לקראת חיים צבאיים, הוא קרא לו צבי, מהמילה צבאי.

אבל כשצבי הגיע לגיל צבא, לא רצו לקבל אותו. הוא היה שמן מדי. מה הוא לא עשה כדי לבטל את הגזירה? תרגילי התעמלות, מירוצי מכשולים, קפיצות לגובה ולרוחק, ריצות למר-חקים קצרים, ארוכים, ודיאטה חמורה. בסוף, כשהוא הגיע שוב ללשכת-הגיוס,

עכשיו הוא כבר סרן, וגר אי-שם בחיפה, ב-רחוב היתים.

"בן כמה את חושבת שאני?" הוא שואל ב-גאוה רבה כל בחורה שהוא פוגש.

אומרים לו שהוא לא נראה בכלל בן ארבעים וחמש, לכל היותר בן ארבעים, והוא נעלב, כי הוא רק בן עשרים ושמונה. "זה בגלל שלא ישנתי טוב הלילה", הוא מסביר.

אפשר לבקש ממנו ראיון. זה פשוט מאד. אבל קשה מאד לקבל אותו. "איפה אנחנו יכולים לנהל את הראיון?" הוא שואל, "לא בבית-קפה. יש לי אשה בחיפה. אני לא יכול שיראו אותי. אני מאוד אוהב אותה. אולי ניפגש בגן הציבורי?"

ולאחר שמתפשרים איתו, על הדה-שבו הקטן

שלו, הוא מתחיל להשיב על שאלות הנוגעות למקצוע שלו: "מלחמה? אני לא יודע כלום. אני רק ממלא פקודות. יתנו לי פקודה להילחם, אז אני אלחם. לי אין שום השפעה בדברים הללו."

אבל אחר-כך הוא מודה שאילו היה מקבל פקודה ללמד את האויב לקח, להראות לו את כוחו של הצבא הישראלי, ולהוכיח לו את גבורת לוחמיו. הוא היה ממלא אותה.

"לי יש השפעה קטנה בדברים הללו", הוא מגלה, "למרות הדרגה שלי". הוא מאד גאה בדרגה שלו: "את יודעת מה זה להיות בגיל 28 סרן? הרבה מאוד אנשים לא מגיעים לזה!" "אבל יש לי אמיציות יותר גדולות מזה", הוא מגלה.

"איזה?" "הייתי רוצה, לפחות בעוד חמש שנים, להיות רב-סרן."

הצבא נותן לו המון סיפוק. הוא אוהב את העבודה שלו, ויודע שהמפקדים שלו מעריכים אותו, אבל מי שהכי מעריך אותו, הוא יודע, זה העם. הוא מרגיש את זה בכל יום-עצמאות, כשהוא צועד ברחובות, וכולם מריעים לו ו-מוחאים לו כף.

לכן הוא היה מאד מאוכזב כששמע שעומדים לערוך את יום העצמאות רק פעם בשנתיים. "לי זה לא איכפת", הוא אומר אז, "אבל העם, זה הקשר היחידי שלו לצבא שלו. מתי הוא יוכל להעריך את הצבא, ולהריע לקצינים אם לא ביום העצמאות?"

חוץ מאשתו ומהצבא הוא אוהב גם תרגילים גדולים. כאלה שמצלמים אותם ביומנים, וכותבים עליהם בעיתונים.

"את יודעת מה זה להיות בתרגיל?" הוא מתרגש, "הכל נע, הכל זז. הכל דופק, האש החיה מתעופפת מעל לראש, הטנקים נעים ב-רכות על פני השטח, והאדמה רועדת מתחת לכפות רגליך, כמו בטן של אשה בשלה."

הוא מסתובב באי-נוחות. היה צפוף לו קצת בתוך הדה-שבו, הוא נצמד להגה ונאחז: "כן, על מה דיברנו?"

"על הבטן של אשה בשלה."

"כן כן", הוא נזכר, "זוהי באמת הגאה גדולה לכל איש-צבא."

הוא נראה כמו אחד מאלה המעשנים פייפ, ונושפים את העשן בכובד-ראש, תוך כדי היר-הורים עמוקים. אבל הוא לא מעשן לא זקוק לזה, כי הוא מרכיב משפיקרן שחורים מרו-בעים, וכובד-הראש שלו נראה דרכם ממש כמו דרך העשן של הפייפ.

"אני אדם מאד לא ריקני, אני מקווה שאת מרגישה בזה", הוא לוחש ברוך, "לפעמים את מבלה עם גבר ואת נהנית מאד, ומרוצה מאד, וכשאת חוזרת הביתה והכל נגמר, את מרגישה שכל זה היה ריקני. אבל איתי זה לא אותו הדבר. איתי את מרגישה שהערב הזה נתן לך משהו. שנה לא היה לחינם."

אני מנסה לברר מי מרגיש את כל זה, אבל הוא כבר שקוע בהמשך השיחה. "כי אני איש שיחה, הדבר האהוב עלי ביותר הוא לשוחח. אני מרגיש שיש לי הרבה מאד מה לתת בשי-חה."

בשיחה רגילה הוא יכול, למשל, לתת תיאור-רים על עצמו: "הצרה שלי היא שהנשים אוה-בות אותי יותר מדי."

בשיחה יותר מעניינת הוא יכול לתת תיאורים על הנשים: "הנשים אוהבות גבר שיש לו כוח שיפוט, גבר שאפשר תמיד להישען בביטחה על כתפו. גבר היודע להחליט החלטות ולבצע ביצועים."

"אני", הוא חוזר שוב אל עצמו, "מבין הר-בה בענייני אהבה, אני עצמי התאהבתי כבר כמה וכמה פעמים בחיי. למרות שאני נשוי ואוהב מאד את אשתי. את יודעת איך זה אצל גברים? וביחוד אצל חיליים?"

באמת, בפעם האחרונה שהוא התאהב, זה היה במפקד שלו, כשהוא קיבל את דרגת הסרן. "הצבא אצלי זה מעל לכל", הוא מסביר את העובדה המוזרה הזאת.

אפשר לראות בבירור שהקצין הזה הוא יוצא דופן, ולא דומה כלל וכלל לקצין הצבאי הממו-צע. זאת אולי הסיבה שבימים אלה הוא השתח-רר מהצבא, מאחר שלא התאים למסגרת.